

DECIZIA nr. /
privind soluționarea contestației formulate de
S.C. .X. S.R.L.,
înregistrată la D.G.R.F.P.B. sub nr. x

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații 1 a fost sesizată de către Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii cu adresa nr. x, înregistrată la D.G.R.F.P.B. sub nr. x cu privire la contestația formulată de **S.C. .X. S.R.L., CUI x**, cu sediul în x, reprezentată legal de dnul x, în calitate de Administrator. Ulterior, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații 1 a fost sesizată de către Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii cu adresa nr. x, înregistrată la D.G.R.F.P.B. sub nr. x cu privire la o nouă contestație formulată de **S.C. .X. S.R.L.** prin avocat x conform împuternicire avocațială seria B nr. x cu sediul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură în x

Obiectul contestației înregistrată la registratura DGRFPB sub nr. x, completată cu o nouă contestație trimisă prin poșă în data de 30.01.2017 și înregistrată la registratura DGRFPB sub nr. x îl constituie Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. x, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. x, comunicate sub semnătură în data de 16.12.2016, prin care organele fiscale din cadrul AFPC Mijlocii – DGRFP București au stabilit în sarcina societății TVA stabilită suplimentar în sumă de **x lei**.

În raport de data comunicării actului administrativ fiscal contestat, respectiv 16.12.2016, remis sub semnătură domnului x, ambele contestații au fost depuse în termenul prevăzut de art.270 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare fiind înregistrate la Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii în datele de 25.01.2016, astfel cum rezultă din ștampila registraturii Administrației Fiscale pentru Contribuabili Mijlocii aplicată pe contestație, respectiv 30.01.2017 așa cum rezultă din ștampila Oficiului poștal aplicată pe Nota de inventar.

Constatand că, în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 269, art. 270, art. 272 alin. (2) și art 276 din Codul de procedură fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București este investită să soluționeze contestația formulată de **S.C. .X. S.R.L.**

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezultă următoarele:

I. Organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Fiscale pentru Contribuabili Mijlocii au efectuat inspecția fiscală la **S.C. .X. S.R.L.** pentru TVA, pentru perioada 01.09.2014-31.08.2016, în vederea soluționării următoarelor deconturi prin care societatea a solicitat rambursarea TVA în sumă totală de **x lei**:

- Decontul nr. INTERNT x prin care se solicită rambursarea soldului sumei negative de TVA în cuantum de x lei;
- Decontul nr. INTERNT x prin care se solicită rambursarea soldului sumei negative de TVA în cuantum de x lei;
- Decontul nr. INTERNT x prin care se solicită rambursarea soldului sumei negative de TVA în cuantum de x lei;
- Decontul nr. INTERNT x prin care se solicită rambursarea soldului sumei negative de TVA în cuantum de x lei;
- Decontul nr. INTERNT x prin care se solicită rambursarea soldului sumei negative de TVA în cuantum de x lei;

Constatările inspecției au fost consemnate în Raportul de inspecție fiscală nr. x, iar în baza acestuia a fost emisă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. x, prin care organele fiscale din cadrul Administrației Fiscale pentru Contribuabili Mijlocii **au aprobat TVA la rambursare în sumă de x lei și au stabilit un TVA suplimentar în sumă de x lei**, reprezentând:

- TVA neacceptată la deducere în sumă de x lei;
- TVA colectată în sumă de x lei;
- TVA înscrisă eronat în decontul de TVA la poziția 38 “soldul sumei negative a TVA din perioada precedentă pentru care nu s-a solicitat rambursare” în sumă de x lei;
- TVA deductibilă în sumă de x lei neînscrisă în deconturile de TVA aferente perioadei 01.09.2014 – 30.04.2016;
- TVA colectată în sumă de x lei neînscrisă în deconturile de TVA aferente perioadei 01.09.2014 – 30.04.2016.

II. Prin contestația formulată, **S.C. .X. S.R.L.** contestă întreaga sumă stabilită suplimentar de **x lei** și solicită anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. x, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-x.

În susținerea contestației contribuabilul invocă următoarele:

- aspecte procedurale cu privire la lipsa avizului de inspecție fiscală și necomunicarea acestuia cu 15 zile înainte de începerea inspecției;
- faptul că suma de x lei reprezintă o înregistrare eronată în contul 473 și nu încasări de venituri neînregistrate în evidența contabilă a societății. Societatea susține că în perioada 2010-2013 au fost încurcate în contabilitatea societății analiticele băncilor în

valută, respectiv EURO cu USD și băncile în valută nu au fost lucrate pe analitic, prin stingerea facturilor încasate, ci doar pe sintetic, ajungându-se la un moment dat ca soldurile din contabilitatea societății la bancile în valută să nu mai corespundă cu sumele din extrasele de bănci și astfel să se înregistreze suma de x lei în contul 473;

- constatările organelor fiscale cu privire la faptul că o serie de cheltuieli realizate de societate (ex. bunuri folosite la renovare, obiecte de mobilier, combustibil) nu sunt efectuate în scopul operațiunilor taxabile nu sunt conforme cu realitatea întrucât pentru a avea o activitate de succes și pentru a o dezvolta este necesar crearea unui mediu propice desfășurării activității atât la sediu cât și la punctul de lucru. Cu privire la cheltuielile cu combustibilul societatea motivează că are numeroase utilaje care folosesc combustibil și care sunt folosite zilnic în scopul desfășurării activității.

III. Având în vedere documentele existente la dosarul cauzei, constatările organelor fiscale, susținerile contestatarei și prevederile legale în vigoare pe perioada supusă inspecției fiscale se rețin următoarele:

3.1 Aspecte procedurale cu privire la lipsa și necomunicarea avizului de inspecție fiscală înainte de începerea inspecției

În fapt, SC .X. SRL susține că organele de inspecție fiscală aveau obligația să înștiințeze contribuabilul în legătură cu desfășurarea inspecției fiscale prin transmiterea unui aviz de inspecție fiscală cu 15 zile înainte de începerea inspecției conform art. 122 alin.2 lit. b) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Societatea susține că, pe lângă faptul că nu a fost niciodată întocmit și comunicat un aviz de inspecție fiscală, drepturile societății au fost lezate în mod substanțial prin lisa efectivă a comunicării către aceasta a înștiințării începerii inspecției fiscale.

În drept, sunt incidente prevederile art.122 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care precizează:

“ART. 122 Avizul de inspecție fiscală

(1) Înaintea desfășurării inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală are obligația să înștiințeze, în scris, contribuabilul/plătitorul în legătură cu acțiunea care urmează să se desfășoare, prin transmiterea unui aviz de inspecție fiscală.

(2) Avizul de inspecție fiscală se comunică contribuabilului/plătitorului, înainte de începerea inspecției fiscale, astfel:

a) cu 30 de zile pentru marii contribuabili;

b) cu 15 zile pentru ceilalți contribuabili/plătitori.

(3) Contribuabilul/Plătitorul poate renunța la beneficiul perioadei de comunicare a avizului de inspecție fiscală prevăzut la alin. (2).

(4) Avizul de inspecție fiscală se comunică la începerea inspecției fiscale în următoarele situații:

a) în cazul efectuării unei inspecții fiscale la un contribuabil/plătitor aflat în procedura de insolvență;

b) în cazul în care, ca urmare a unui control inopinat, se impune începerea imediată a inspecției fiscale;

c) pentru extinderea inspecției fiscale la perioade sau creante fiscale, altele decât cele cuprinse în avizul de inspecție fiscală inițial;

d) în cazul refacerii inspecției fiscale ca urmare a unei decizii de soluționare a contestației;

e) în cazul unor cereri ale contribuabilului/plătitorului pentru a căror soluționare, ca urmare a analizei de risc, este necesară efectuarea inspecției fiscale.”

De asemenea alin.1 din anexa ce face parte integrantă din Ordinul nr.713/2004 privind aprobarea Cartei drepturilor și obligațiilor contribuabililor pe timpul desfășurării inspecției fiscale, prevede:

“1. Dreptul de a fi înștiințat despre acțiunea de inspecție fiscală
(...)

În cazul în care inspecția fiscală are un caracter inopinat, se desfășoară în vederea soluționării unor cereri ale dumneavoastră sau în cazul unor acțiuni îndeplinite ca urmare a solicitării unor autorități, potrivit legii, transmiterea avizului de inspecție fiscală nu este obligatorie.

În speță, se reține faptul că, așa cum rezultă din Raportul de inspecție fiscală , controlul s-a realizat urmare faptului că societatea SC .X. SRL prin deconturile nr. INTERNT x, nr. INTERNT x, nr. INTERNT x, nr. INTERNT x, nr. INTERNT x solicită rambursarea soldului sumei negative de TVA în cuantum de x lei.

Drept urmare, ne aflăm în situația în care inspecția fiscală se desfășoară în vederea soluționării unor cereri ale societății, respectiv rambursarea de TVA, situație în care transmiterea avizului de inspecție fiscală se face la începerea inspecției fiscale și, mai mult, transmiterea avizului de inspecție fiscală nu este obligatorie.

Din cuprinsul Raportului de inspecție fiscală nr. F-MJ x și din documentele depuse la dosarul cauzei de AFCM București, organele de inspecție fiscală au emis și transmis contribuabilului două avize de inspecție fiscală, astfel:

- Aviz de inspecție fiscală nr. F-MJ x pentru verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale și/sau operațiunilor relevante pentru inspecția fiscală, a corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor în legătură cu stabilirea bazelor de impozitare și a obligațiilor fiscale principale privind Taxa pe valoarea adăugată în perioada 01/09/2014 – 31/07/2016, comunicat la data începerii inspecției fiscale, respectiv 22.09.2016, semnat de primire de contribuabil în aceeași dată;

- Aviz de inspecție fiscală nr. F-MJ x pentru verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale și/sau operațiunilor relevante pentru inspecția fiscală, a corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor în legătură cu stabilirea bazelor de impozitare și a obligațiilor fiscale principale privind Taxa pe valoarea adăugată în perioada 01/08/2016-31/08/2016, ce vizează extinderea inspecției fiscale, comunicat la data de 15.11.2016, semnat de primire de contribuabil.

În concluzie, organele de inspecție fiscală, în mod legal au procedat la efectuarea inspecției fiscale, întocmirea Raportului de inspecție fiscală nr. F-MJ x și emiterea Deciziei de impunere privind obligațiile principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-MJ x

3.2 Cu privire la TVA neacceptată la deducere în sumă de x lei

Cauza supusă soluționării este dacă în mod corect organele de inspecție fiscală nu au acceptat dreptul de deducere pentru TVA în sumă x lei în condițiile în care contestatarul nu formulează motive și nu depune documente sau motivele formulate nu sunt de natură să infirme cele stabilite prin decizia contestată.

În fapt, organele de inspecție fiscală nu au acceptat la deducere TVA în sumă de x lei, reprezentând:

- suma de x lei reprezentând TVA pentru achizițiile de alcool;
- suma de x lei reprezentând TVA aferentă unor achiziții (ex. teasc struguri, ușa garaj, tâmplărie pvc, aspirator cu montare prin pardoseală, materiale construcție piscină, diverse materiale de construcție, gazon, îmbrăcăminte, bordură și bârne gard gazon ornamental, hrana câini, baterie bucătărie, etc) care nu sunt în folosul operațiunilor taxabile ale contribuabilului;
- suma de x lei reprezentând TVA aferentă unor facturi de prestări servicii care nu îndeplinesc calitatea de document justificativ fiind emise de contribuabili ce nu au fost niciodată înregistrați în scopuri de TVA;
- suma de x lei reprezentând TVA înregistrată eronat fără a prezenta un document justificativ care să stea la baza înregistrărilor contabile;
- suma de x lei reprezentând TVA neacceptată la deducere întrucât contribuabilul nu a justificat consumul de combustibil și alte cheltuieli legate de mijloacele de transport;
- suma de x lei reprezentând TVA aferentă unor facturi emise de x care provine dintr-o perioadă prescrisă;
- suma de x lei ce reprezintă TVA pentru „servicii conform contract”, pentru care societatea nu a prezentat documente justificative din care să rezulte natura și scopul acestor servicii.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 145 alin.(2) lit.a), alin.5 lit. b), art. 145¹, art. 146 alin.(1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare pe perioada până la 31.12.2015, respectiv art.297 alin.(4), lit. a), art.298, art.299 alin.(1) lit. a) din Legea 227/2015 privind Codul fiscal pentru perioada după 01.01.2016:

ART. 145 Sfera de aplicare a dreptului de deducere

[...]

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

[...]

(5) Nu sunt deductibile:

[...]

b) taxa datorată sau achitată pentru achizițiile de băuturi alcoolice și produse din tutun, cu excepția cazurilor în care aceste bunuri sunt destinate revânzării sau pentru a fi utilizate pentru prestări de servicii.”

“ ART. 297 - Sfera de aplicare a dreptului de deducere

[...]

(4) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;”

“ART. 145¹ Limitări speciale ale dreptului de deducere

(1) Prin excepție de la prevederile [art. 145](#) se limitează la 50% dreptul de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului de vehicule rutiere motorizate și a taxei aferente cheltuielilor legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, în cazul în care vehiculele nu sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice.

(2) Restricția prevăzută la alin. (1) nu se aplică vehiculelor rutiere motorizate având o masă totală maximă autorizată care depășește 3.500 kg sau mai mult de 9 scaune, inclusiv scaunul șoferului.

(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică următoarelor categorii de vehicule rutiere motorizate:

a) vehiculele utilizate exclusiv pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție și servicii de curierat;

- b) vehiculele utilizate de agenții de vânzări și de achiziții;*
- c) vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru serviciile de taximetrie;*
- d) vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru instruire de către școlile de șoferi;*
- e) vehiculele utilizate pentru închiriere sau a căror folosință este transmisă în cadrul unui contract de leasing financiar ori operațional;*
- f) vehiculele utilizate ca mărfuri în scop comercial.*

(4) Prevederile alin. (1) - (3) se aplică inclusiv în situația în care au fost emise facturi și/sau au fost plătite avansuri, pentru contravaloarea parțială a bunurilor și/sau serviciilor, înainte de data de 1 iulie 2012, dacă livrarea/prestarea intervine după această dată.

(5) În cazul vehiculelor care nu fac obiectul limitării dreptului de deducere conform alin.(1) fiind utilizate exclusiv în scopul activității economice, precum și a celor exceptate de la limitarea deducerii potrivit alin. (3), se vor aplica regulile generale de deducere stabilite la [art. 145](#) și [art. 146](#) – [147¹](#).

(6) Modalitatea de aplicare a prevederilor prezentului articol se stabilește prin norme.”

“ ART. 298 - Limitări speciale ale dreptului de deducere

(1) Prin excepție de la prevederile [art. 297](#) se limitează la 50% dreptul de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului de vehicule rutiere motorizate și a taxei aferente cheltuielilor legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, în cazul în care vehiculele nu sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice.

(2) Restricția prevăzută la alin. (1) nu se aplică vehiculelor rutiere motorizate având o masă totală maximă autorizată care depășește 3.500 kg sau mai mult de 9 scaune, inclusiv scaunul șoferului.

(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică următoarelor categorii de vehicule rutiere motorizate:

- a) vehiculele utilizate exclusiv pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție și servicii de curierat;*
- b) vehiculele utilizate de agenții de vânzări și de achiziții;*
- c) vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru serviciile de taximetrie;*
- d) vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru instruire de către școlile de șoferi;*
- e) vehiculele utilizate pentru închiriere sau a căror folosință este transmisă în cadrul unui contract de leasing financiar ori operațional;*
- f) vehiculele utilizate ca mărfuri în scop comercial.*

(4) În cazul vehiculelor care nu fac obiectul limitării dreptului de deducere conform alin. (1), fiind utilizate exclusiv în scopul activității economice, precum și a celor

exceptate de la limitarea deducerii potrivit alin. (3), se vor aplica regulile generale de deducere stabilite la [art. 297](#) și [art. 299 - 301](#).

(5) Modalitatea de aplicare a prevederilor prezentului articol se stabilește prin normele metodologice.”

”Art. 146. Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155”.

“ ART. 299 - Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile [art. 319](#), precum și dovada plății în cazul achizițiilor efectuate de către persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, respectiv de către persoanele impozabile care achiziționează bunuri/servicii de la persoane impozabile în perioada în care aplică sistemul TVA la încasare;”

“ART. 155 Facturarea

(19) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

a) numărul de ordine, în baza uneia sau a mai multor serii, care identifică factura în mod unic;

b) data emiterii facturii;

c) data la care au fost livrate bunurile/prestate serviciile sau data încasării unui avans, în măsura în care această dată este anterioară datei emiterii facturii;

d) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau, după caz, codul de identificare fiscală ale persoanei impozabile care a livrat bunurile sau a prestat serviciile;

e) denumirea/numele furnizorului/prestatorului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform [art. 153](#), ale reprezentantului fiscal;

f) denumirea/numele și adresa beneficiarului bunurilor sau serviciilor, precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de identificare fiscală al beneficiarului, dacă acesta este o persoană impozabilă ori o persoană juridică neimpozabilă;

g) denumirea/numele beneficiarului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la [art. 153](#) ale reprezentantului fiscal;

h) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate, precum și particularitățile prevăzute la [art. 125¹](#) alin. (3) în definirea bunurilor, în cazul livrării intracomunitare de mijloace de transport noi;

i) baza de impozitare a bunurilor și serviciilor ori, după caz, avansurile facturate, pentru fiecare cotă, scutire sau operațiune netaxabilă, prețul unitar, exclusiv taxa, precum și rabaturile, remizele, risturnele și alte reduceri de preț, în cazul în care acestea nu sunt incluse în prețul unitar;

j) indicarea cotei de taxă aplicate și a sumei taxei colectate, exprimate în lei, în funcție de cotele taxei;

k) în cazul în care factura este emisă de beneficiar în numele și în contul furnizorului, mențiunea «autofaktură»;

l) în cazul în care este aplicabilă o scutire de taxă, trimiterea la dispozițiile aplicabile din prezentul titlu ori din Directiva 112 sau orice altă mențiune din care să rezulte că livrarea de bunuri ori prestarea de servicii face obiectul unei scutiri;

m) în cazul în care clientul este persoană obligată la plata TVA, mențiunea «taxare inversă»;

n) în cazul în care se aplică regimul special pentru agențiile de turism, mențiunea «regimul marjei - agenții de turism»;

o) dacă se aplică unul dintre regimurile speciale pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, una dintre mențiunile «regimul marjei - bunuri second-hand», «regimul marjei - opere de artă» sau «regimul marjei - obiecte de colecție și antichități», după caz;

p) în cazul în care exigibilitatea TVA intervine la data încasării contravalorii integrale sau parțiale a livrării de bunuri ori a prestării de servicii, mențiunea «TVA la încasare»;

r) o referire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi ori documente pentru aceeași operațiune.”

“ART. 319 - Facturarea

(20) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

a) numărul de ordine, în baza uneia sau a mai multor serii, care identifică factura în mod unic;

b) data emiterii facturii;

c) data la care au fost livrate bunurile/prestate serviciile sau data încasării unui avans, în măsura în care această dată este anterioară datei emiterii facturii;

d) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau, după caz, codul de identificare fiscală ale persoanei impozabile care a livrat bunurile sau a prestat serviciile;

e) denumirea/numele furnizorului/prestatorului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform [art. 316](#), ale reprezentantului fiscal;

- f) denumirea/numele și adresa beneficiarului bunurilor sau serviciilor, precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de identificare fiscală al beneficiarului, dacă acesta este o persoană impozabilă ori o persoană juridică neimpozabilă;
- g) denumirea/numele beneficiarului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la [art. 316](#) ale reprezentantului fiscal;
- h) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate, precum și particularitățile prevăzute la [art. 266](#) alin. (3) în definirea bunurilor, în cazul livrării intracomunitare de mijloace de transport noi;
- i) baza de impozitare a bunurilor și serviciilor ori, după caz, avansurile facturate, pentru fiecare cotă, scutire sau operațiune netaxabilă, prețul unitar, exclusiv taxa, precum și rabaturile, remizele, risturnele și alte reduceri de preț, în cazul în care acestea nu sunt incluse în prețul unitar;
- j) indicarea cotei de taxă aplicate și a sumei taxei colectate, exprimate în lei, în funcție de cotele taxei;
- k) în cazul în care factura este emisă de beneficiar în numele și în contul furnizorului, mențiunea "autofaktură,"
- l) în cazul în care este aplicabilă o scutire de taxă, trimiterea la dispozițiile aplicabile din prezentul titlu ori din Directiva 112 sau orice altă mențiune din care să rezulte că livrarea de bunuri ori prestarea de servicii face obiectul unei scutiri;
- m) în cazul în care clientul este persoana obligată la plata TVA, mențiunea "taxare inversă";
- n) în cazul în care se aplică regimul special pentru agențiile de turism, mențiunea "regimul marjei - agenții de turism";
- o) dacă se aplică unul dintre regimurile speciale pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, una dintre mențiunile "regimul marjei - bunuri second-hand", "regimul marjei - opere de artă" sau "regimul marjei - obiecte de colecție și antichități", după caz;
- p) în cazul în care exigibilitatea TVA intervine la data încasării contravalorii integrale sau parțiale a livrării de bunuri ori a prestării de servicii, mențiunea "TVA la încasare";
- r) o referire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi ori documente pentru aceeași operațiune."

Având în vedere că, începând cu data aderării României la Uniunea Europeană sunt luate în considerare și deciziile Curtii Europene de Justiție, în scopul aplicării uniforme și respectării aquis-ului comunitar în domeniul TVA, se reține că jurisprudența comunitară recunoaște statelor membre dreptul de a solicita dovezi pentru demonstrarea dreptului de deducere al taxei pe valoarea adăugată.

Astfel, în hotărârea dată în cazul C-85/95 John Reisdorf, Curtea Europeană de Justiție a subliniat că distincția dintre exercitarea dreptului de deducere a TVA și demonstrarea acestuia la controalele ulterioare este inerentă în funcționarea sistemului comun de TVA (paragr. 19 din hotărâre), iar prevederile comunitare referitoare la exercitarea dreptului de deducere nu guvernează demonstrarea acestui drept după ce acesta a fost exercitat de către persoana impozabilă (paragr. 26 din

hotărâre). În acest sens, legislația comunitară **dă statelor membre puterea de a stabili regulile pentru supravegherea exercitării dreptului de deducere a TVA**, în special modul în care persoanele impozabile urmează să își stabilească acest drept (paragr. 29 din aceeași hotărâre).

La paragr. 23 și 24 din cazul C-110/94 Inzo și paragr. 24 din cazul C-268/83 Rompelman, Curtea a stabilit că **“este obligația persoanei care solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii”** și art. 4 din Directiva a VI-a (în prezent, Directiva 112/2006/CE) nu împiedică **autoritățile fiscale să solicite dovezi obiective care să susțină intenția declarată a persoanei** în cauză de a desfășura activitate economică dând naștere la operațiuni taxabile.

În sfârșit, principiul **prevalenței substanței** asupra formei constituie un principiu fundamental al sistemului comun de TVA instituit de legislația comunitară, care se aplică în concordanță cu celelalte principii recunoscute de legislația și jurisprudența comunitară, printre care principiul **luptei împotriva fraudei**, a evaziunii fiscale și a **eventualelor abuzuri**. Din acest motiv legislația fiscală condiționează deductibilitatea TVA a achizițiilor de îndeplinirea cumulativă, pe lângă condițiile de formă (inclusiv condiția ca persoana impozabilă să dețină factura completată cu informațiile obligatorii prevăzute de lege), **a condiției de fond esențiale, aceea că achizițiile pentru care se solicită deducerea să fie destinate utilizării în folosul propriilor operațiuni taxabile ale persoanei impozabile.**

Prin urmare, persoanele impozabile au dreptul să-și deducă taxa pe valoarea adăugată aferentă intrărilor numai dacă sunt îndeplinite **două condiții cumulative**, și anume: intrările reprezintă achiziții de bunuri și servicii destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile și au la bază facturi care conțin obligatoriu toate informațiile necesare stabilirii dreptului de deducere. În aceste condiții, pentru a dovedi că serviciile achiziționate sunt utilizate, într-adevăr, în folosul operațiunilor taxabile, persoana impozabilă este obligată nu numai să dețină factura în care este înscrisă taxa pe valoarea adăugată deductibilă, **ci să și demonstreze că serviciile facturate au fost prestate efectiv și în folosul operațiunii taxabile respective.**

Astfel, organul de soluționare a contestației reține că **simpliciter achiziția a unui bun și/sau serviciu pe numele persoanei impozabile nu constituie și o prezumție a utilizării în scop economic a bunului și/sau serviciului achiziționat**, respectiv pentru desfășurarea unei activități economice care să dea naștere la operațiuni taxabile sau alte operațiuni cu drept de deducere.

În speță, afirmațiile contestatei cu privire la faptul că achizițiile efectuate de societate (ex. bunuri folosite la renovare, obiecte de mobilier, combustibil) sunt efectuate în scopul operațiunilor taxabile întrucât pentru a avea o activitate de succes și pentru a o dezvolta este necesar crearea unui mediu propice desfășurării activității atât la sediu cât și la punctul de lucru iar combustibilul este destinat utilajelor care sunt folosite zilnic de societate în scopul desfășurării activității, nu pot fi reținute în

soluționarea favorabilă a cauzei, întrucât aceasta nu înțelege să probeze cu documente aceste afirmații.

În ceea ce privește dreptul contestatarilor de a depune probe noi în susținerea cauzei, sunt incidente prevederile art. 73 alin.(1) și art. 276 alin. (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare:

“Art. 73. Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

“Art. 276 Soluționarea contestației

(4) Contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora poate/pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, după caz, i se oferă posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.”

Având în vedere cele reținute de mai sus, întrucât contestatara este cea care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatarei.**

Potrivit doctrinei, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”.

Se reține, totodată, că sarcina probei nu implică un drept al acesteia, ci un imperativ al interesului personal al acesteia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere cele precizate, constatările organelor de inspecție fiscală, precum și prevederile legale în vigoare în perioada verificată, **se va respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente** contestația formulată de S.C. .X. SRL împotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-MJ x **pentru TVA neacceptată la deducere în sumă de x lei.**

3.3 Referitor la TVA colectată în sumă de x lei

Cauza supusă soluționării este dacă în mod corect organele de inspecție fiscală au colectat suplimentar TVA în sumă x lei în condițiile în care pe de o parte contestatarul nu formulează motive și nu depune documente iar pe de altă parte motivele formulate și documentele depuse nu sunt de natură să infirme cele stabilite prin decizia contestată.

În fapt, organele de inspecție fiscală au colectat suplimentar TVA în sumă de **x lei** compusă din:

- suma de x lei reprezentând TVA colectată asupra sumei de x lei ce figura în contul 473, pentru care contribuabilul nu a putut justifica componența lor și care au fost asimilate încasărilor de venituri neînregistrate în evidența contabilă pentru care nu a fost colectată TVA

- suma de x lei reprezentând TVA colectată de organele de inspecție fiscală urmare a necolectării de către contribuabil a TVA aferentă livrărilor de deșeuri cu factura nr. x către clientul x SRL care este neplătitor de TVA;

- suma de x lei reprezentând TVA colectată de organele de inspecție fiscală urmare a neaplicării taxării inverse de către societate pentru achizițiile de deșeuri.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 137 alin. (1), lit. a) și art. 160 alin.(2), lit.a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare pe perioada până la 31.12.2015, respectiv art.331 alin.(1), lit.a) din Legea 227/2015 privind Codul fiscal pentru perioada după 01.01.2016:

“ART. 137 Baza de impozitare pentru livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate în interiorul țării

(1) Baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată este constituită din:

a) pentru livrări de bunuri și prestări de servicii, altele decât cele prevăzute la lit. b) și c), din tot ceea ce constituie contrapartida obținută sau care urmează a fi obținută de furnizor ori prestator din partea cumpărătorului, beneficiarului sau a unui terț, inclusiv subvențiile direct legate de prețul acestor operațiuni;

b) pentru operațiunile prevăzute la [art. 128](#) alin. (3) lit. c), compensația aferentă;

c) pentru operațiunile prevăzute la [art. 128](#) alin. (4) și (5), pentru transferul prevăzut la [art. 128](#) alin. (10) și pentru achizițiile intracomunitare considerate ca fiind cu plată și prevăzute la [art. 130¹](#) alin. (2) și (3), prețul de cumpărare al bunurilor respective sau al unor bunuri similare ori, în absența unor astfel de prețuri de cumpărare, prețul de cost, stabilit la data livrării. În cazul în care bunurile reprezintă active corporale fixe, baza de impozitare se stabilește conform procedurii stabilite prin norme;

d) pentru operațiunile prevăzute la [art. 129](#) alin. (4), suma cheltuielilor efectuate de persoana impozabilă pentru realizarea prestării de servicii;

e) pentru livrarea de bunuri sau prestarea de servicii pentru care beneficiarul este o persoană afiliată furnizorului/prestatorului potrivit prevederilor [art. 7](#) alin. (1) pct. 21, baza de impozitare este considerată valoarea de piață în următoarele situații:

1. atunci când contrapartida este mai mică decât valoarea de piață, iar beneficiarul livrării sau al prestării nu are drept complet de deducere în conformitate cu prevederile [art. 145](#), [145¹](#) și [147](#);

2. atunci când contrapartida este mai mică decât valoarea de piață, iar furnizorul sau prestatorul nu are un drept complet de deducere în conformitate cu prevederile [art. 145](#) și [147](#) și livrarea sau prestarea este scutită conform [art. 141](#);

3. atunci când contrapartida este mai mare decât valoarea de piață, iar furnizorul sau prestatorul nu are drept complet de deducere în conformitate cu prevederile [art. 145](#) și [147](#).”

Conform prevederilor legale se reține faptul că baza de impozitare a TVA este constituită din tot ce constituie contrapartida obținută sau care urmează a fi obținută de la furnizor/prestator din partea cumpărătorului.

“ART. 160 Măsuri de simplificare

(1) Prin excepție de la prevederile [art. 150](#) alin. (1), în cazul operațiunilor taxabile persoana obligată la plata taxei este beneficiarul pentru operațiunile prevăzute la alin. (2). Condiția obligatorie pentru aplicarea taxării inverse este ca atât furnizorul, cât și beneficiarul să fie înregistrați în scopuri de TVA conform [art. 153](#).

(2) Operațiunile pentru care se aplică taxarea inversă sunt:

a) livrarea următoarelor categorii de bunuri:

1. livrarea de deșeuri feroase și neferoase, de rebuturi feroase și neferoase, inclusiv livrarea de produse semifinite rezultate din prelucrarea, fabricarea sau topirea acestora;”

“ART. 331 - Măsuri de simplificare

(1) Prin excepție de la prevederile [art. 307](#) alin. (1), în cazul operațiunilor taxabile, persoana obligată la plata taxei este beneficiarul pentru operațiunile prevăzute la alin. (2). Condiția obligatorie pentru aplicarea taxării inverse este ca atât furnizorul, cât și beneficiarul să fie înregistrați în scopuri de TVA conform [art. 316](#).

(2) Operațiunile pentru care se aplică taxarea inversă sunt:

a) livrarea următoarelor categorii de bunuri:

1. deșeuri feroase și neferoase, de rebuturi feroase și neferoase, inclusiv produse semifinite rezultate din prelucrarea, fabricarea sau topirea acestora;”

În speță, se reține faptul că, organele de inspecție fiscală au constatat, urmare analizării Balanței de verificare aferentă lunii septembrie 2014, faptul că soldul creditor al contului contabil 473 ”Decontări de operațiuni în curs de clarificare” este în sumă de x lei.

Conform fișei contului 473 prezentată de SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală au identificat sume în valoare de x lei ce nu au putut fi justificate de către contribuabil, pe care le-au asimilat încasărilor de venituri neînregistrate în evidența contabilă pentru care nu a fost colectată TVA.

Urmare solicitării de informații suplimentare către administratorul societății, prin Nota explicativă în ceea ce privește componența soldului creditor al contului 473, SC .X. SRL nu a oferit nicio explicație organelor de inspecție fiscală în termenul legal, fapt pentru care aceasta a fost sancționată cu PV de constatare și sancționare a contravențiilor nr. x în sumă de x lei.

Societatea susține că suma de x lei reprezintă de fapt înregistrări eronate în contul 473 și nu încasări de venituri neînregistrate în evidența contabilă. Acesta motivează că, în perioada 2010-2013, au fost încurcate în contabilitatea societății

analiticele băncilor în valută, respectiv Euro cu USD și băncile în valută nu au fost lucrate pe analitic, ci doar pe sintetic, ajungându-se la un moment dat ca soldurile din contabilitatea societății la bancile în valută să nu mai corespundă cu sumele din extrasele de cont de la bănci și astfel să se înregistreze suma de x lei în contul 473.

Din analiza documentelor existente la dosarul contestației, depuse odată cu contestația în data de 25.01.2017 rezultă următoarele:

- din fișa contului 473 - soldul contului la data de 31.10.2016 este de x lei, în aceasta regăsindu-se înregistrarea contabilă:

5124.01 = 473 (x) lei

- din fișa contului 5124.01 BCR Euro cont curent - soldul contului la data de 31.10.2016 este de 0 lei, în aceasta regăsindu-se în data de 31.10.2016 înregistrările contabile:

5124.01 = 473 (x) lei

5124.01 = 411 x lei

5124.01 = 765 x lei

Din aceste înregistrări contabile rezultă faptul că sinteticul contului 411 a fost diminuat cu suma de x lei, fără a fi detaliată componența acestei sume pe fiecare client încasat.

Urmare adresei nr. x către Administrația Fiscală pentru Contribuabilii Mijlocii prin care organul de soluționare a contestațiilor solicită copii ale documentelor ce au legătură cu cauza supusă soluționării, organele fiscale depun la dosarul contestației documente analizate în timpul inspecției fiscale, ce au legătură cu cauza supusă soluționării, respectiv:

- situație clienți în sold la data de 30.04.2013 în sumă de x lei;

- fișa contului 4111 la 31.10.2016 cu sold debitor în sumă de x lei din care rezultă că în data de 31.10.2016 a fost efectuată înregistrarea contabilă 5124.01=411 x lei fără a putea fi identificați clienții încasati;

- balanța analitică clienți la data de 31.10.2016 din care rezultă că soldul contului 4111 la data de 31.10.2016 era în sumă de x lei; prin însumarea soldurilor conturilor analitice rezultă un total de x lei, existând o diferență nejustificată între sintetic și analitic în sumă de x lei;

- o nouă balanță analitică clienți la data de 31.10.2016 din care rezultă că soldul contului 4111 era în sumă de x lei; prin însumarea soldurilor conturilor analitice rezultă un total de x lei, existând o diferență nejustificată între sintetic și analitic în sumă de x lei.

Din analiza documentelor existente la dosarul contestației, depuse odată cu contestația din data de 30.01.2017 rezultă următoarele:

- în bilanța de verificare la data de 31.10.2016 soldul contului 4111 pe sintetic este de x lei iar în bilanță analitică clienți la data de 31.10.2016 soldul contului 4111 este în sumă de x lei;
- fișa contului 5124.01 BCR Euro cont curent - soldul contului la data de 31.10.2016 este de 0 lei, în aceasta regăsindu-se în data de 31.10.2016 înregistrările contabile:
5124.01 = 473 (x) lei
5124.01 = 411 x lei
5124.01 = 765 x lei
- fișa contului 473 - soldul contului la data de 31.10.2016 este de x lei, în aceasta regăsindu-se înregistrarea contabilă:
5124.01 = 473 (x) lei

Din cele prezentate anterior, se reține faptul că, pe lângă faptul că societatea depune mai multe variante de balante sintetice/analitice între care nu se poate stabili o corespondență și că între sinteticul și analiticele contului 4111 există diferențe, aceasta face o serie de înregistrări contabile pentru reglarea soldului contului 473 înregistrând o sumă totală fără a prezenta detaliat componența acestei sume, respectiv detalierea clienților care au fost reglați.

În speță, sunt incidente și prevederile art. 73 alin.(1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscală cu modificările și completările ulterioare care precizează că:

“Art. 73. Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) *Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.*

În ceea ce privește suma de x lei reprezentând TVA colectată de organele de inspecție fiscală urmare a necolectării de către contribuabil a TVA aferentă livrărilor de deșeurii cu factura nr. x către clientul x SRL care este neplătitor de TVA, respectiv suma de x lei reprezentând TVA colectată de organele de inspecție fiscală urmare a neaplicării taxării inverse de către societate pentru achizițiile de deșeurii, societatea, în susținerea contestației nu aduce nicio motivație suplimentară.

Având în vedere cele precizate, constatările organelor de inspecție fiscală, precum și prevederile legale în vigoare în perioada verificată, **se va respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente** contestația formulată de S.C. .X. SRL. împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-MJ x **pentru TVA colectată suplimentar în sumă de x lei.**

3.4 Referitor la TVA stabilită suplimentar în sumă de x lei

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, prin Serviciul soluționare contestații se poate pronunța pe fond asupra acestui capăt de cerere, în condițiile în care contestatarul nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat următoarele aspecte în evidența financiar contabilă a societății .X. SRL:

- TVA înscrisă eronat în decontul de TVA la poziția 38 "soldul sumei negative a TVA din perioada precedentă pentru care nu s-a solicitat rambursare" în sumă de x lei;
- TVA deductibilă în sumă de x lei neînscrisă în deconturile de TVA aferente perioadei 01.09.2014 – 30.04.2016;
- TVA colectată în sumă de x lei neînscrisă în deconturile de TVA aferente perioadei 01.09.2014 – 30.04.2016.

În drept, în conformitate cu prevederile art. 269 alin. (1) și art. 276 alin.(6).din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

“ART. 269 Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

- a) datele de identificare a contestatorului;*
- b) obiectul contestației;*
- c) motivele de fapt și de drept;***
- d) dovezile pe care se întemeiază;***
- e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia. Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii"*

“ART. 276 Soluționarea contestației

[...]

(6) Organul de soluționare competent se pronunță mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar, când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se mai procedează la analiza pe fond a cauzei.”

De asemenea, potrivit pct. 2.5 din ordinul nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se reține că:

"2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv. "

În speță, se reține că, prin contestația formulată, contestatarul nu a prezentat motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază acest capăt de cerere.

Din dispozițiile legale citate mai sus, rezultă că în contestație petentul trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

În ceea ce privește suma de x lei reprezentând TVA stabilită suplimentar, contestatarul nu a depus niciun document în susținerea propriei cauze și nu a invocat niciun articol de lege în apărarea sa.

De asemenea, potrivit doctrinei, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regula tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”.

Astfel, având în vedere cele reținute de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea ca sarcina probei revine contestatarului**. Se reține, totodată, că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Prin urmare, având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că deși contestatarul se îndreaptă cu contestația și împotriva sumei de x lei reprezentând:

- TVA înscrisă eronat în decontul de TVA la poziția 38 “soldul sumei negative a TVA din perioada precedentă pentru care nu s-a solicitat rambursare” în sumă de x lei;
- TVA deductibilă în sumă de x lei neînscrisă în deconturile de TVA aferente perioadei 01.09.2014 – 30.04.2016;
- TVA colectată în sumă de x lei neînscrisă în deconturile de TVA aferente perioadei 01.09.2014 – 30.04.2016

acesta nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de acestea, în temeiul art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, **se va respinge ca nemotivată** contestația formulată de **SC .X. SRL**, cu privire la acest capat de cerere și **pentru TVA stabilită suplimentar în sumă de x lei**.

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul art. 73 alin. (1), art. 122, art. 276 alin. (4), alin. (6), art. 269 alin. (1), lit. c), lit. d) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, alin. 1 din anexa ce face parte integrantă din Ordinul nr. 713/2004 privind aprobarea Cartei drepturilor și obligațiilor contribuabililor pe timpul desfășurării inspecției fiscale, art. 137 alin. (1) lit. a), art. 145 alin. (2) lit. a), alin. 5 lit. b), art. 145¹, art. 146 alin. (1) lit. a), art. 155 alin. (19), art. 160 alin. (2), lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, republicat, cu modificările și completările ulterioare, art. 297 alin. (4), lit. a), art. 298, art. 299 alin. (1), lit. a), art. 319 alin. (20), art. 331 alin. (2)

din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, pct. 2.5 din Ordinul nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se:

DECIDE:

- 1. Respingerea ca neîntemeiata și nesuținută cu documente a contestației** formulată de S.C. .X. SRL împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-MJ x **pentru TVA neacceptată la deducere în sumă de x lei;**
- 2. Respingerea ca neîntemeiata și nesuținută cu documente a contestației** formulată de S.C. .X. SRL împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-MJ x **pentru TVA colectată suplimentar în sumă de x lei;**
- 3. Respingerea ca nemotivată a contestației** formulată de S.C. .X. SRL împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-MJ x **pentru TVA stabilită suplimentar în sumă de x lei.**

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată în termen de 6 luni de la data comunicării la Tribunalul București sau Tribunalul Ilfov.